

ÖYLE BİR KAHVALTI Kİ HAYALİ CİHAN DEĞER

Deniz Gürsoy
İstanbul – Fındıklı
Rotary Kulübü GDB

Bu sabah burnuma o mis gibi davetkar koku gelmemiş olsaydı yataktan kalkamazdım. Uyansam bile yorganı başıma çekip yeniden uyurdum. Belki de öyle yapmışımdır.

Biliyorum, siz şimdi çok merak etmiş olmalısınız ne kokusu olduğunu.

Tabii ki kızarmış ekmek kokusu. O kokuyu ne zaman duysam insiyaki olarak sağ elim bıçağa uzanır ki ekmek dilimi sıcakken tereyağını üzerine süreyim. Tereyağı biraz erir ve büyükçe bir lokma ısırırım. Ekmeğin kenarları ağızda çıtır çıtır sesler çıkarır.

Ardından - rakı sofralarından kalma alışkanlıkla - hemen bir çatal ucu beyaz peynir, ve bir zeytin. Zeytinin çekirdeği diş geldiği anda seri bir sağ el hareketiyle çekirdek tabağa yumuşak iniş yapar ve ağız karışımı harmanlarken sağ elim yine sofrada renkli birşeyler arar. Mesela kırmızı. Yani domates. Hemen ardından yeşil. Hangi yeşile gideceğini evvela şaşırır ama hemen toparlanıp yeşil sivri bibere yukarılardan pike yapar çatal. Diğer yeşil rakip olan salatalık diliminin ağız açık kalır ve mahzun mahzun size göz ucuyla bakakalır. Bu bakış gelecek lokmada onun yerini garantilemiştir artık.

Sağ el yine avlanmaya devam eder sofrada. Bu defa da ince belli çay bardağına

dolanır el ve tavşan kanından biraz daha açık renkli o kahvaltı iksirinden ilk yudum içilir. Etrafta kimse yoksa illaki höpürdeterek. Tavşan kanı kıvamındaki çayı kahvaltının son bardağına saklıyorum ki keyif çayı olsun.

Sofradaki pastırma, domates, salatalık üçlüsü "bizleri de tat" dercesine kaş göz etmekte. Tabii ki hatırlarını kırmıyorum ve taze ekmekten bir parça kopartıp üstünü alabildiğince bonkör pastırma dilimleriyle doldurup ağızma atıyorum. Nasıl olsa çalışma günü değil, kokarsa koksun! Ardından domates ve salatalık da ağızdaki cümbüşe katılıyor.

Bir yudum daha çay. İnce belli bardaktan. Hem bu defa rahatça höpürdeterek.

Uzanıp bir parça daha kopartıyorum taze ekmekten. Bu defa yumurtanın civık sarısını dağıtıp banmak için. Şimdi siz diyeceksiniz ki "sucuklu yumurta da nereden çıktı?" Eşim bir peri kızı gibi beyazlar giymiş, zarif bir reveransla önüme sucuklu yumurtayı çift kulplu bakır kaptan koyuyor.

Derken uyanıyorum.

Burnuma hiç kızarmış ekmek kokusu gelmiyor. Yatakta doğrulup etrafı tekrar tekrar kokuyorum. Evet bir koku var ama kızarmış ekmek kokusuna hiç mi hiç benzemiyor.

Gözüm başucumdaki komidinin üzerindeki izmarit dolu küllüğe ve yanbaşındaki yarıcı dolu kadehe takılıyor. Alkol ve sönmüş

sigaraların dayanılmaz berbat kokusu sinmiş olan yatak odamda yalnızım. Başım ha çatladı, ha çatlayacakmış gibi ağrıyor. Yavaş çekim filmlerdeki hareketlerle yataktan kalkıp akşamdan kalmış olmanın mahmurluğu içinde mutfağı zor buluyor ve ocağın bir gözünü yakıp çaydanlığı üzerine koyuyorum.

İnşallah kutuda çay vardır.

Bakmaya üşenip buzdolabının kapağını açıyorum. İkinci rafın ortasında üstü uzun süre açık beklediği her halinden belli köşeleri şeffaflaşmış katılaşmış beyaz peyniri alıp masaya koyuyorum. Ekmeklikten iki dilim bayat ekme bulduğuma sevinirken bir yandan da çay bardağı arıyorum. Rafta kalmamış. Musluğun altındaki küvete rastgele atılmış bulaşıkların arasından bir bardak bulup suyun altında hesaben yıkıyorum ama bardak sonuçta teknik olarak ancak ıslanmış oluyor, o kadar. Masaya koyar koymaz üzerinden süzülen sularla bardağın altında ufak bir gölet oluşuyor. Demek ki kurulamak gerekirmiş. Üşeniyor ve köşede duran eski gazetenin kenarından bir parça yırtıp bardak altı yapıyorum. Kağıt suları emiyor ve o mesele de hallolmuş oluyor. Büyük bir iş başarmış olmanın hazzıyla iki avucumu yumruk haline getirip King Kong misali göğüs çatıma vuruyorum. Ve çay kutusunun kapağını kaldırıp içine göz atmamla anlık mutluluğum sona eriyor. Hangi mutluluk bir anlık süreyi aşabilmiş ki diye düşünürken suratımı bu defa bir hayret ifadesi kaplıyor. Kutuda değil çay, çayın tozu

bile kalmamış. "Bu da dert mi?" diyorum kendi kendime. Ben de üstüne kahve yapar içerim.

Uzanıp fokurdamakta olan çaydanlığın altındaki ocağı söndürüyorum ve o anda bu günkü kahvaltı mönüm sonunda kendiğinden şekilleniyor: Kuru ekme ve yıllanmış beyaz peynir, üstüne de kahve. Yani kahvenin altına beyaz peynir ekme. Geldik taa başa. Atalarımız "Kahve altı" demişler de bu deyiş zaman içinde "kahvaltı"ya dönüşmüş ya...benimki de o hesap oldu.

Olsun, buna da şükür!

İki hafta oluyor.

Karım kapıyı çekip gittiğinden beri.

